ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Copyright Information

This eBook file was generated by MobiPocket Publisher Personal Edition.
This eBook file is for personal use only and cannot be sold.
To generate eBooks to be sold or for corporate or public usage, please purchase the commercial version at : http://www.mobipocket.com

Přímý přenos

Jiří X. Brossmann

www.palmknihy.cz
knihy do vaší dlaně

Přímý přenos

Jiří X. Brossmann

Zveřejněno se souhlasem internetového magazínu Amberzine
http://amber.zine.cz

"Ano, vážení diváci," křičel rozjařený moderátor do mikrofonu, "naše televizní stanice bude jako první přenášet záběry ze vstupu našich hrdiných astronautů do pradávného města marťanů. A s čím se tam setkáte? O tom si povíme po reklamě."
Jakub se znuděně obrátil od obrazovky a vytáhl z basy další plechovku piva. Ještě že rodiče nejsou doma, pomyslel si, alespoň to trochu roztočíme. Podíval se na hodinky. Kde ten Dan vězí? Slíbil že tu bude o půl.
"Ano a nyní, když už víte, která zubní pasta je pro vás nejlepší, můžeme se vrátit zpět k Marsu," ozvalo se z televize. "Jak jistě víte, potvrdily se fantastické teorie o životě na Marsu a loňská výprava našla stopy po civilizaci, která Mars obývala. Minulý týden jsme vás informovali o objevu podzemního komplexu, který by mohl pomoci objasnit důvod zkázy marťanské civilizace."
Zvonek zazvonil. Jakub vyskočil z křesla a spěchal otevřít. "Kde se flákáš?" zeptal se Dana místo pozdravu. "Měl jsem doma ještě nějakou práci," prohlásil Dan a zašklebil se na Jakuba. "Chtěl bys vidět nezkrácenou verzi toho co se bude dít na Marsu? Sehnal jsem přístupový kódy k přenosovým uzlům NASA. To co jde do televize se prožene cenzurou a sestříhá. Záběry který se nesmí odvysílat se zaplácnou reklamou. Mimochodem, víš kolik v týhle chvíli stojí minuta vysílání?"
"Řek' bych že dost," pronesl přes rameno Jakub, který nečekal a do konzole pod televizí zasunul klávesnici. Dan si ji položil na kolena a začal do ní intezívně bušit.
"Přístup zakázán! Vaše oprávnění není platné," zasvítilo na obrazovce. Dan pronesl několik velmi neslušných výrazů a celou proceduru zopakoval. Tentokrát se mu podařilo zadat vstupní kódy správně, a

texty vystřídalo několik oken s pohledy kamer instalovaných na přilbách kosmonautů.
"...dveře jsou z nějakého kovu," ozvala se z reproduktoru trochu zašuměná a zkreslená slova. "Zkusím to otevřít. Radime, krytí, kdyby něco vylítlo." Jedna z kamer se sklonila k velmi zvláštnímu zámku a v záběru se objevil manipulátor nainstalovaný místo pravé rukavice. Do otvoru na zámku se zasunula tenká planžeta a Jiří - jeho jméno bylo v záhlaví okna - s ní lehce otáčel. Pak se ozvala kaskáda zvuků, mezi nimiž bylo nejčastější cvakání a vrčení. Jiří rychle vytáhl manipulátor ze zámku a karuzel na rukavici mu místo planžet nastavil samopal. Ustoupil dozadu a přikrčil se, což byl vzhledem ke konstrukci skafandru poměrně odvážný kousek. Radim a Mirka - druzí dva astronauti, kteří s ním byli "v terénu", se postavili každý k jedné stěně chodby. Samopaly v pohotovosti.
"Jak to, že tam není slyšet řídící středisko?" zajímal se Jakub. "Hele, já sem rád, že sem se dostal alespoň k tomu co vidíš. Kontrola jde druhým kanálem nezávisle na nich, a většinu z toho co dělají jim stejně určitě diktujou tady ze zdola. Řekl bych, že bez povolení si ani neuprdnou," řekl a zasmál se. Pivo mu mírně vzpěnilo a trocha ho vytekla ven. "Dávej bacha, nebo mě matka zabije," řekl starostlivě Jakub. "Tohle je nová sedačka," dodal. "Ale no jo," odvětil nevrle Dan a začal si pivo rozmazávat po tričku. "Sakra," řekl rezignovaně a nechal toho.
"Vpořádku," ozvalo se po chvíli ticha z televizoru, který by spíše než televizí terminálem připojeným na Síť. Mirka spojila ukazováček a palec levé ruky do malého kolečka a pokynula Jiřímu. "Kontrolo, žádám o povolení ke vstupu," pronesl Radim.
Modulace a rušení dodaly jeho hlasu správnou intonaci, takže v televizi se bude tenhle záběr vyjímat opravdu skvěle. Jinak byla ta věta celkem zbytečné, protože situace na Marsu byla pod dohledem jednak výkoného týmu v řídící středisku a jednak několika umělých inteligencí, které nezávisle na sobě dávaly návrhy na nejlepší postup. Byla to samozřejmě jedna z UI, kdo otevřel zámek, ale tato informace patřila k tomu druhu, které se do televize nedávají.
"Díky kontrolo," ozval se opět Radim. Přistoupil ke dveřím a jemně do nich strčil. Lehce zachvěly a mírně se pootevřely. Dalším pohybem je otevřel úplně. Uvnitř místnosti, kterou dveře skrývaly, svítilo červené světlo, podobné havarijním světelným okruhům ze seriálu Star Trek. Radim se pomalu rozhlédl, aby vyrobil efektní záběr vnitřku místnosti, a aby ti dole měli čas rozhodnout jestli to pustí ven, nebo ne. Naštěstí pro ty, kdo sledovali televizi byl záběr shledán celkem vyhovujícím. Jediné co na něm bylo vidět bylo obrovské množství kamených soch.
Byli tu muži, ženy i děti v nejruznějších polohách. Oblečeni byli do trochu zvláštních oděvů, ale jinak to byli naprosto normální lidé. Jiří, který mezitím také nahlédl dovnitř se zaposlouchal do hlasu který se mu ozýval ze sluchátek. "Vypadá to trochu jako ty sochy které se našly v některých čínských hrobkách," zopakoval informaci kterou jedna z UI na Zemi vyštrachala z databází. Kdyby Dan s Jakubem sledovali televizi, mohli by, když zanedbáme zpoždění způsobené tříděním informací které z Marsu přicházely, vidět dlouhé řady hliněných bojovníků, mezi nimy koně, ba i celé povozy.
Oni však televizi nesledovali. Viděli jak se Mirka protahuje dveřmi za svými dvěma kolegy a jak jde k jedné z kamených postav, aby mohla nasnímat co nejvíce detailů. Vybrala si mladého muže, který stál a tvářil se, jako by právě někoho známého zahlédl. Jeho tvář měla dokonalé rysy. Vše bylo propracováno do nejmenšího detailu a neznámý tvůrce sochy šel tak daleko, že vyrobil i řasy. V červeném světle, které zalévalo celý obrovský pavilón vypadal, podobně jako ostatní sochy, poněkud tajemně.
"Kolik jich tu je?" zeptala se Mirka. Jiří dostal instrukce a pro vysílání prohlásil: "Může jich tu být tak dvěstě, třista tisíc." Sochy byly samozřejmě spočítané s mnohem větší přesností, ale dlouhé a složité číslo nikoho neudiví.
"Něco jsem našel," pronesl Radim a vydal se směrem, který mu byl udán. Po chvíli i on uviděl co že to vlastně objevil. Byl to poměrně jednoduchý ovládací panel. Bylo na něm několik řad tlačítek a něco, co by, při troše fantazie, mohl být monitor. Umělé inteligence, chtivé informací, navrhly oživení panelu, a pokus o získání nějakých dat. Okamžitě tedy analyzovaly panel a začaly rozvažovat jak by se takové uvedení do provozu dalo nejlépe zařídit. V určitých směrech se UI od lidí dost liší. Když jim totiž dojde, že řešení o které se pokušejí není správné, nestojí za ním a neztrácejí čas zbytečnými hádkami. Převezmou vše co je dosud dořešeno a označeno jako správné a začnou na tom pracovat. Výsledky srovnají, a opět se rozhodne která varianta by mohla být nejsprávnější.

Tak se stalo, že v okamžiku kdy se lidé v řídícím centru ještě dohadovali o tom, zda to uprostřed panelu je opravdu zobrazovací jednotka, nebo jen odpložený tác na kávu, měly kapalným dusíkem chlazené superpočítače už kompletní návod na nejpravděpodobnější způsob spuštění celého zařízení. Situace v hale řídícího centra se uklidnila, a drobný chlapík, který jako jeden z mnoha zajišťoval styk s veřejností prohlásil, že by měli pustit ke slovu taky Mirku, jinak je zítra ty "zatracený feministický krávy" roztrhají na kusy. To bylo přijato víceméně bez výhrad a operátor začal Mirce přehrávat do sluchátek instrukce. Tvrzení, že spuštění panelu bylo úspěšné je, s ohledem na pozdější události, trochu přehnané, nicméně se ukázalo, že ta podivná věc na panelu je opravdu monitor, protože na něm začaly naskakovat nějaké znaky. Tady ovšem i umělé inteligence selhávaly, protože odhadovat význam nějakého nápisu v naprosto neznámém jazyce se blíží věštění. Nicméně se dalo předpokládat, že programátoři operačních systémů jsou v celém vesmíru stejní, takže ty znaky nemůžou znamenat nic jiného než informace o počítači, kterým panel bezpochyby je, a o verzi systému. Předpoklady se ukázaly být správné, protože po chvíli, kdy na panelu blikaly nejrůznější světélka a na monitor se vypisovaly různé hieroglify se na obrazovce objevilo něco, co by šlo nejlépe popsat sérií znaků ">_".
V následujících minutách běžel v televizi snad nejdelší blok reklamy za celý večer. Kontrola si totiž vyžádala od Jiřího, aby do jedné ze štěrbin které byly na povrchu panelu zasunul čidla svého manipulátoru. Jakmile tak učinil, začala podrobná analýza zařízení, jeho funkce a způsobu, jakým se na něj připojit. Postupně se ukázalo, že šachta slouží k zasouvání malých karet. Naštěstí byla variabilita manipulátoru obrovská, takže když ho ovládal někdo kdo s ním uměl pracovat - což rozhodně nebyl ten člověk který ho měl připevněný k ruce - mohl s ním poměrně rychle nasimulovat konektor a provést propojení. V další etapě se veškerý mozkový i výpočetní potenciál dole na Zemi snažil zjistit jak nově získanou sběrnici používat, a jak z ní dostat co nejvíce. Kupodivu s nejlepším nápadem přišel patnáctiletý hacker který, podobně jako Dan s Jakubem, sledoval přímý přenos. Jeho schopnosti však byly poněkud rozsáhlejší než ty Danovy, takže nejen že slyšel vše, co šlo přenosovými kanály mezi Zemí a Marsem, ale také to, co si povídají lidé v řídícím středisku. Právě tohoto chlapce napadalo, že konektor se velmi nápadně podobá tomu, který se používal na přelomu tisíciletí pod označením PCMCIA. Kdyby se k této informaci dostali filozofové, určitě by se začali ohánět řeckými mysliteli, kteří prozíravě tvrdili, že vše již bylo vymyšleno a všechny nápady a vynálezy jsou nám jen sdělovány. Jinak by opravdu nebylo možné, aby měl ten kluk pravdu. Bohužel tuto informaci nedostali, a tak se všichni zasvěcení jen svorně podivili jaká je ta pravděpodobnost potvora, a autorovi oné geniální myšlenky poděkovali. Hned potom ho zaměřili a vyslali k němu domů přepadové komando.
Nic z toho ani Dan, ani Jakub, ani další tisíce šťastlivců kteří viděli co se nahoře děje přímo, nevěděli. Jediné co věděli jistě bylo, že Jiří má opravdu široký rejstřík nadávek. Po pěti minutách mu totiž začala ruka s manipulátorem dřevěnět, a zřejmě si myslel, že mu nadávání od bolesti pomůže. Po dalších dvanácti minutách, ve kterých byl mimo jiné onen geniální hacker vyvlečen z kobky svého pokoje na světlo a převezen do střediska pro mladé talenty, se podařilo poskládát týmu v řídícím středisku postup pro oživení portu. Jediná potíž byla v tom, že nikdo nevěděl, jakým způsobem dekódovat data, které jim přijdou.
Kdyby se v té době někdo věnoval pozorování něčeho jiného než obrázků z kamer průkopníků, možná by si všiml drobných změn které se udávaly na jednom z měsíců Marsu. Konkrétně tedy šlo o onen rozporuplný měsíček Phobos. V jeho nitru se totiž uvedlo do činosti několik zařízení, která měla jednu společnou vlastnost - nebyla určena k mírovému použití. Zatím probíhaly pouze testy funkčnosti, a počítače umístěné v dobře chráněných vrstvách měsíce rozvažovaly nejlepší možnosti využití energetických rezerv, které v článcích Phobosu vydržely více než šest tisíc let. Stejně tak vydržely v pamětích informace o cíli, na který se měly zbraňové systémy zaměřit. Bohužel byl však Phobos v té chvíli zcela mimo pozornost všech.
Když se tedy UI nakonec prokousaly kódem, který přicházel z Marsu, začal okamžitě překlad všeho, co se objevilo jak na obrazovce, tak v datovém kanálu. Ukázalo se, že prognózy byly více méně správné, a že se po startu počítače opravdu vypisovaly texty, které by šly nejlépe přirovnat k hlášením typu "Nemohu nalézt požadovaný ovladač," nebo "Není dostatek volné paměti...". Toto bylo ovšem víceméně podružné. Mnohem důležitější byly informace které procházely improvizovaným PCMCIA slotem. UI se

totiž dokázaly nabourat na ty zbytky databází které po těch tisiciletích zbyly v paměti marťanského počítače a začaly je předčítat lidem v řídícím centru tklivým hlasem jedné populární herečky.
Tou dobou už byly všechny systémy Phobosu nastartované, a víceméně připravené k akci. Jediné na co se čekalo byla vhodná fáze tří vesmírných těles: Phobos-Mars-Země.
Úroveň hlasového výstupu počítačů se za ta léta výzkumů opravdu zlepšila. Markéta, jak se ona umělá inteligence jmenovala, procítěně přednášela text, který se průběžně analyzoval, aby bylo možno zařadit tu dramatickou pauzu, tu srdceryvné selhání jejího nádherného hlasu. Nelze se proto divit, že když začalo vyprávění o historii jedné války, zůstalo v řídícím centru málokteré oko suché. Protože informací stále nebylo dostatek, prováděly UI také "interpolaci" a pokud některá část příběhu chyběla, okamžitě ji vhodně doplnily. Tak se ta stovka lidí v sále dověděla o tom, jak se lidská kolonie na Marsu vzbouřila proti pozemské tyranii, jak byla vyhlášena válka, a jak pozemšťané ukradli marťanům plány na výrobu tajné zbraně. Další část té dojemné story byla opravdu velmi přibližná, a vycházela především z hlášení, která podávali údržbářští roboti. To ovšem nikdo z posluchačů netušil, stejně jako netušili že to byli právě ti údržbářští roboti, kteří sestěhovali všechny obyvatele Marsu do té místnosti, která byla ovšem původně mnohem menší, a průběžně se rozšiřovala jak přibývali další a další lidé. Co se však dověděli bylo, že pozemšťané zlikvidovali pomocí viru celý řídící systém, a že jediné co zůstalo vpořádku byl záložní počítač, který však ještě nebyl otestován a spuštěn. Další část si už UI opravdu vymyslely, ale protože každý správný příběh má končit ve prospěch těch slabších, napadlo - pokud tedy program může dostat nápad - vypravěčku přidat ještě krátkou pasáž o odplatě, které pozemšťany určitě nemine.
Ten den se stalo tolik věcí, které byly mimo rámec všech pravděpodobností, že jedna malá úchylka od normálu už nemohla nikoho zaskočit. Tak se stalo, že ona nejvýhodnější fáze Phobosu a Země nastala právě v okamžiku, kdy počítač na Zemi dopověděl poslední větu svého příběhu. Phobos neváhal a okamžitě začal útok. Několika řízenými výbuchy odstřelil kryty emitorů, a z těch začalo okamžitě proudit záření směrem k Zemi.
V témže okamžiku došel Jiří k názoru, že se může na nějaké řídící středisko "vysrat, a že ze sebe nebude dál dělat vola". Vytrhl ruku z portu a ulehčeně si ji protřepal. Smutné bylo, že zákmity, které toto jeho nešetrné odpojení způsobilo, byly panelem interpretovány jako příkaz k autodestrukci.
Když později UI analyzovaly znovu data z počítače na Marsu, došly k závěru, že ne všechno bylo tak jak to záznamy tvrdí, a že mnohem pravděpodobnější je, že tajnou zbraň vymysleli pozemšťané a ukradli ji marťané.
Markéta si byla svého vypravěčského umění velmi dobře vědoma, proto ji velmi mrzelo, když její senzory oznámily, že novou verzi příběhu o spravedlivých pozemšťanech a vzbouřených trestancích nikdo neposlouchá.

---

eBook Info

Title:
Prímý prenos

Creator:
Jirí X. Brossmann

Date:
16.3.2001

Copyrights:
Palmknihy, www.palmknihy.cz 2000-2001

Language:

cs
